

ԼԵՆ ԿԱՄՏԱՐ

Մանրապատում

Ուրբաթ օրվա պառլամենտի նիստին պատգամավոր Ազատյանը շխտեց:
Պատճառը անհայտ է:

Վերջերս հայկական կառավարությունը Թիֆլիսեն ստացավ վագոն մը
պաշտոնյա ու մոտ օրերս պիտի բաժանվի ազգաբնակչության վրա:

Քաղաքիս աղքատները ամսի 18-ին հետևյալ գրություն են ուղղել
կառավարության. «Մենք, մայրաքաղաքիս քսանութ հազար աղքատներս, ի
նկատի ունենալով, որ օրական մեկ ֆունտ կարտոֆիլով և 60 կոպեկով չենք
կշտանար և օրերով անոթի կանցուցնենք, կխնդրենք ետ վերցնեք նպաստի
գրքույկները և փոխարեն մեզ ուտելու պաշտոն տաք համապատասխան
պաշտոնատանց մեջ:

Որովհետև դրամի կուրսը ինկած է, կոպեկով ու շահիով ոչինչ կարելի է գնել,
այդ պատճառով մուրացկանները պատի տակեն կպռռան. «Ողորմությո՛ւն,
ողորմացե՛ք, անտեր մայիֆ աղքատ եմ, մեկ պաշտոն տվեք...»:

Խեղճ, ողորմելի մուրացկաններ... մարդուս սիրտը կտոր-կտոր կըլլա...
կմտածես՝ ծո, ախպար, մարդս այնքան թշվառ ըլլա այս քաղաքի մեջ, որ մեկ
պաշտոն ալ չունենա:

Խուլերայի դեմ կովող վարչությունը գրությամբ մը ծանուցանելով խուլերայի
վերացման մասին՝ գլխավոր բժիշկեն խնդրել է պաշտոնությունը պարապ
չձգելու համար ուրիշ հիվանդություն մը հայտարարել քաղաքին համար:

Բժիշկը հարգելով ծառայողներուն խնդիրքը՝ քաղաքս բժավոր տիֆի վտանգի տակ է հայտարարած: Երեկվնե սկսյալ քաղաքիս բոլոր հիվանդները բժավոր տիֆե կմեռնին:

Լսելով պարենավորման կոմիտեի խոստումը եկող ամսեն հացը կես ֆունտ բարձրացնելու մասին՝ քաղաքիս երիտասարդները ամուսնանալու ձեռնարկներ կընեն, իսկ ամուսնացածները կպատրաստվին սկսել ընդհատված որդեծնությունը:

Այս ծանրակշիռ պարագան ի նկատի ունենալով՝ կառաջարկեի հիշյալ կոմիտեին անգամ մըն ալ մտածել. եթե չի կրնար իր խոստումը ի կատար ածել, թող գուր խոստումներ չընեն, հակառակ պարագային հազարավոր նոր որբերու և այրիներու հայտնության դուռ բանա պիտի:

1918թ.